

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Reuters Czech Republik s. r. o.**, se sídlem Václavské nám. 832/19, Praha 1, zastoupen JUDr. Václavem Školoutem, advokátem se sídlem Na Příkopě 22, Praha 1, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2008, č. j. 5 Ca 247/2006 – 106,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 2856 Kč k rukám právního zástupce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2008, č. j. 5 Ca 247/2006 – 106, bylo zrušeno rozhodnutí Bankovní rady České národní banky (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 1. 6. 2006, č. j. 2006/2125/110, jímž byl zamítnut rozklad žalobce (dále jen „účastník řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Komise pro cenné papíry (dále jen „Komise“) ze dne 31. 3. 2006, č. j. 51/Se/78/2005/8, o uložení pokuty ve výši 300 000 Kč za spáchání správního deliktu podle ust. § 179 zákona č. 256/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podnikání na kapitálovém trhu“) spočívajícího v porušení zákazu manipulovat s trhem podle ust. § 126 odst. 4 citovaného zákona. Ve vztahu k žalobním námitkám, že manipulace s trhem se může dopustit pouze osoba fyzická, že zákon o podnikání na kapitálovém trhu nesprávně implementuje definici „manipulace s trhem“ obsaženou ve směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2003/6/ES, ze dne 28. 1. 2003 (dále jen „směrnice“) a že správní řízení mělo být vedeno pouze se společností Reuters Limited, která zprávu zveřejnila, v odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že jsou

nedůvodné. Městský soud měl za nesporné, že účastníkem řízení šířená informace neodpovídala skutečnosti v důsledku posunutí údaje o časovém okamžiku nabídky odkoupení akcií. Šlo tedy o to, zda toto pochybení zakládá odpovědnost účastníka řízení za předmětný správní delikt. V případě šíření informace novinářem v rámci výkonu povolání a při absenci výhody či zisku z takového jednání ukládá směrnice v čl. 1 odst. 2 písm. c), a tedy i zákon o podnikání na kapitálovém trhu v ust. § 126 odst. 2 písm. c), předně posoudit, zda novinář porušil pravidla novinářské profese či zda jednal v souladu s nimi. Není-li zjištěno, že konkrétní novinářovo jednání je v rozporu s existujícím konkrétním pravidlem novinářské profese, pak se novinář, který nezískal výhodu či zisk, nedopustil deliktu manipulace s trhem ve smyslu pozitivního vymezení v čl. 1 odst. 2 písm. c) směrnice a v souladu s tím na něj dopadá liberační důvod podle ust. § 126 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Teprve při neexistenci pravidel upravujících daný postup je na místě zabývat se tím, zda osoba rozšiřující informace, tedy i novinář jednající v rámci výkonu povolání, neví či nemůže vědět, že jde o informaci nepravdivou, klamavou nebo zavádějící, tj. zda na věc dopadá liberační důvod podle ustanovení § 126 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Pokud jde o porušení pravidel novinářské profese, správní orgány se omezily pouze na konstatování obecných zásad novinářské profese, které nebyly zachovány, aniž by uvedly konkrétní pravidlo, tj. konkrétní postup, který dopadal na zpracování a šíření předmětné zprávy, který účastník řízení nedodržel, ač jím byl vázán. Z obsahu odůvodnění správního rozhodnutí tedy nevyplývá, zda stěžovatelka shledala, že existují pravidla, jimiž se účastník řízení, resp. jeho zaměstnanec, měl řídit, a o jaká konkrétní pravidla se jedná a jakým způsobem byla porušena. Závěr stěžovatelky, že jednání účastníka řízení nelze podřadit pod ust. § 126 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, je proto podle městského soudu nepřezkoumatelný.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů nezákonnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle názoru stěžovatelky zákon o podnikání na kapitálovém trhu neukládá správnímu orgánu povinnost nalézat existenci takových konkrétních pravidel novinářské profese, která podrobně upravují postup při zpracování článků. Správní orgány zkoumaly pravidla vyjádřená v Deklaraci principů novinářského chování, v Etickém kodexu novináře a zkoumaly rovněž vnitřní pravidla, která jim zaslal účastník řízení, aniž by nalezly pravidla ospravedlňující nedbalostní šíření zkreslené manipulující informace. Po posouzení dostupných pravidel novinářské praxe pak dospěly k závěru, že nedbalost novináře nelze povýšit na pravidlo novinářské profese a posuzovat ji jako důvod liberace. Správní orgány především vycházely ze zjištění, že pravidla novinářské profese na první místo stavějí požadavek pravdivosti informování veřejnosti, a že postup při sběru informací tato pravidla podrobněji neřeší a pro případ uveřejnění nepravdivé informace stanoví pouze požadavek neprodlené opravy. Při interpretaci liberačních důvodů podle ust. § 126 zákona o podnikání na kapitálovém trhu je nutno v prvé řadě posoudit jejich účel a dále je nutné důsledně odlišit liberační důvod podle písm. b) citovaného ustanovení, který liberuje osoby šířící nepravdivé, klamavé nebo zavádějící informace nevědomě, od liberačního důvodu uvedeného pod písm. c) citovaného ustanovení, který upravuje liberaci pro subjekty kvalifikované, tj. pro novináře. Obecně lze konstatovat, že pokud osoba šířící nepravdivou, klamavou nebo zavádějící informaci neví ani nemůže vědět, nebude za správní delikt odpovědná bez ohledu na to, zda bude či nebude novinářem. Uvedený liberační důvod mezi postavením potencionálně odpovědných osob nečiní rozdílu. Zkoumá-li se liberační důvod svědčící

novinářům, je třeba si uvědomit, že tento důvod poskytuje novinářům zákonnou licenci pro šíření jakýchkoli informací, a to i tehdy, když novinář věděl či mohl vědět, že jde o nepravdivou manipulující informaci. Zákonodárce tak umožňuje novinářům publikaci i nepravdivých informací za podmínky, že je na takové publikaci veřejný zájem a brání je tak před postihem jednají-li v tomto zájmu. Na druhou stranu ale omezil právo novinářů šířit nepravdivé, klamavé a zavádějící informace s odkazem na postup v souladu s pravidly novinářské profese. Postup v souladu s těmito pravidly v daném případě nelze hledat v psaných normách, ale v uzancích etiky a veřejného zájmu na svobodném šíření informací. Pravidla novinářské profese spočívají především v obvyklé, uznávané a dlouhodobé praxi novinářů. Pravidlem proto nemůže být právo novináře na chybu. Městský soud vytýká stěžovatelce, že „nečiní žádné srozumitelné a přezkoumatelné závěry a neuvádí, nedodržení kterého konkrétního pravidla je žalobci (pracovníkovi žalobce) vytýkáno a jak měl správně postupovat“, ale zcela pomíjí, že explicitně uvedla, která konkrétní pravidla účastník řízení nedodržel. Nebylo dodrženo pravidlo informovat veřejnost pravdivě stanovené v Deklaraci principů novinářského chování a v Etickém kodexu novinářů. V prvé řadě však byl porušen zákaz šíření zkreslených informací stanovený v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu. Požadavek městského soudu, aby stěžovatelka v odůvodnění uvedla, jak měl účastník řízení správně postupovat, přesahuje rámec povinných náležitostí odůvodnění rozhodnutí o správním deliktu. Účelem tohoto rozhodnutí není stanovit konkrétní pravidla, jak si měl účastník řízení počínat, neboť chybě se mohl vyhnout různými způsoby. Skutečnost, že zaměstnanci účastníka řízení řádně neověřili informace z anonymního zdroje, dokresluje fakt, že si nepočínali při zpracování zprávy dostatečně obezřetně a nesvědčí jim liberační důvody podle ust. § 126 odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ani liberační důvody podle ust. § 192 odst. 1 citovaného zákona. Městský soud staví stěžovatelku do neřešitelné situace, ukládá-li jí, aby posoudila, zda existují pravidla novinářské profese. To již učinila Komise a na veškerá zjištěná pravidla, která jsou zachycena v písemné podobě, odkázala ve svém rozhodnutí. Jednalo se o obecné deklarace, které jsou na daný případ aplikovatelné do té míry, že shodně považují za prioritu pravdivost uveřejňovaných informací. Správní orgány se tedy pravidly zabývaly a pravidlo opravňující novináře k omylu nenalezly, a ani nalézt nemohly. Pravidla novinářské profese se nemohou zkoumat v případech bezděčného uveřejnění nesprávné informace, ale pouze v případech, kdy je novinář s obsahem informace plně srozuměn, kdy nepravdivou informaci vědomě šíří v širším společenském zájmu. V tomto případě by se mělo též částečně přihlédnout k zásadě affirmanti incubit probatio, neboť je to především účastník řízení, který tvrdí, že mu svědčí pravidla novinářské profese jako liberační důvod, a měl by pak také prokázat, že se o taková pravidla jedná a z jakého důvodu. Dále městský soud dovodil, že po posouzení pravidel jednání novináře je na místě zabývat se liberačním důvodem podle ust. § 126 odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, aniž by se vyjádřil, zda jsou úvahy stěžovatelky uvedené v napadeném rozhodnutí správné. Stěžovatelka se tímto liberačním důvodem zabývala a shledala, že účastník řízení mohl o nepravdivosti zprávy vědět, pokud by jejímu zpracování věnoval dostatečnou pozornost, případně ji v souladu se svými vnitřními pravidly ověřil. Správní rozhodnutí je tedy vyčerpávající i v tomto ohledu. Z těchto důvodů navrhla, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že k omylu spočívajícímu v selhání lidského faktoru dojít může, ale tato skutečnost sama o sobě nepředstavuje porušení pravidel novinářské profese. Klíčovým je postup při odstranění takto nastalého stavu. Jestliže účastník řízení postupoval zcela v souladu s pravidly skupiny Reuters, tj. bezprostředně identifikoval zdroj a příčinu omylu a sjednal nápravu, nelze takové jednání kvalifikovat tak, že bylo v rozporu s pravidly novinářské profese. Neexistence pravidla umožňující zveřejnění mylné či zavádějící informace je nejen v naprostém souladu s novinářskou etikou jako takovou, ale především s očekáváním obecné i odborné veřejnosti. Nemohla-li stěžovatelka nalézt pravidlo ospravedlňující nedbalostní šíření zkreslené manipulující informace, je to pouze důkazem toho, že vnitřní pravidla účastníka řízení takové pravidlo neobsahují. Postup stěžovatelky představuje logický rozpor s principy směrnice, a tedy i s principy zákona o podnikání na kapitálovém trhu, které zakotvují charakteristický přístup k jednání novinářů, tzn. tzv. novinářskou licenci. Je tomu tak proto, že při činnosti novináře, zvláště v případě poskytování informací v reálném čase, může i přes veškeré kontrolní mechanismy dojít k uveřejnění mylné informace. Proto směrnice, a na jejím základě i zákon o podnikání na kapitálovém trhu, zakotvují specifický postup v případě novinářů. Byl-li by však přijat naznačený přístup stěžovatelky, že jakékoli pochybení novináře je automaticky považováno za jednání v rozporu s pravidly novinářské profese, a jako takové tedy manipulující s trhem, pak popsaná novinářská licence postrádá smysl. Takový postup by byl zřetelně v rozporu s příslušnými ustanoveními uvedeného zákona a ve svém důsledku i s korespondujícími normami ES. Účastník řízení je toho názoru, že má-li sankcionované jednání původ v omylu jeho zaměstnance, pak uvedená pravidla nejen neporušil, ale ani porušit nemohl. Čestný postup při sběru a vydávání zpráv nevylučuje možnost omylu. Čestnost či nečestnost postupu je odvislá od úmyslu. Pojmově je tak vyloučeno, aby jednání v omylu bylo nečestné. Po zjištění nedostatku byla bez odkladu provedena oprava, což dokládá, že účastník řízení jednal v souladu s vlastními vnitřními předpisy i obecnými pravidly novinářské profese. Podle stěžovatelky aplikaci ust. § 126 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu vylučuje skutečnost, že nepravdivou podobu informace způsobila nedbalost zaměstnanců účastníka řízení, tedy jednání v rozporu s pravidly novinářská profese. V daném případě se nejednalo o nedbalost, ale o omyl, jež se svou povahou blíží chybě v psaní. Stěžovatelka tak popírá podstatu a smysl úpravy chránící kapitálový trh před manipulací, která je založena na snaze o maximální transparentnost, publicitu a rychlost uveřejňování informací. Právě s ohledem na zákonnou dikci manipulace s trhem ve smyslu ust. § 126 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu je překvapivé, že ačkoliv se stěžovatelka relativně uceleně argumentačně obrací k problematice rozšiřování informace novinářem při výkonu novinářské profese, nikterak netvrdí, ani nedokazuje, že účastník řízení získal v souvislosti s rozšiřováním předmětné informace jakýkoliv prospěch nad rámec obvyklé odměny. Je tak nutno vycházet z toho, při vědomí nutnosti kumulativního naplnění obou „skutkových podstat“ manipulace s trhem ve smyslu citovaného ustanovení, že stěžovatelka při své činnosti ve správním řízení nedostála dikci zákona o podnikání nekapitálovém trhu, resp. postupovala v přímém rozporu s dotčenými ustanoveními citovaného zákona, aniž by šetřila práva účastníka řízení nabytá v dobré víře, a zasáhla tak do jeho činnosti mimo podmínky zákonného rámce. Manipulací s trhem ve smyslu ust. § 126 odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu je jednání spočívající v rozšiřování nepravdivé, klamavé nebo zavádějící informace, o níž osoba, která ji rozšiřuje, může vědět, že je nepravdivá,

klamavá nebo zavádějící. Stěžovatelka netvrdí, natož aby prokazovala, že účastník řízení mohl vědět, že informace jím sdělovaná veřejnosti po dobu cca několika hodin je „manipulující“. Její argumentace týkající se „manipulativního“ podání informace, resp. jejího nedostatečného ověření účastníkem řízení, však zcela ignoruje skutečnost, resp. pravdivostní hodnotu informace získané u anonymního zdroje blízkého společnosti PKN, která, i kdyby byla opakovaně ověřována, by byla stále stejná, jelikož k „manipulaci s trhem“ došlo změnou slovosledu v souvětí při překladu. Stěžovatelka současně ignoruje časový sled událostí provázejících získání a sdělení předmětné informace, neboť k oné nešťastné přesmyčce (změně slovosledu při překladu), došlo až poté, co byla informace získána od zdroje. Její ověření, resp. absence ověřování namítaná stěžovatelkou, by tak postrádala smysl, jelikož k chybě došlo při překladu, nikoliv při získání informace. Účastník řízení, resp. jeho zaměstnanec, tedy nemohl vědět, že předmětná informace může být nepravdivá, klamavá či zavádějící, neboť byl přesvědčen, že je pravdivá a přesná. V této souvislosti účastník opět poukázal na to, že stěžovatelka netvrdí, ani neprokazuje, že zaměstnanec účastníka řízení mohl vědět, že pravdivostní hodnota jím šířené informace byla snížena na úrovni překladu. Naopak svou argumentaci zaměřuje na samotné nabytí informace a její ověření, která však byla při získání pravdivá. Proto účastník řízení navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu spisu vyplynulo, že dne 5. 9. 2005 v 16:25 h společnost Reuters Limited uveřejnila prostřednictvím anglické verze jejich zpravodajského kanálu a současně v anglickém jazyce na webových stránkách www.reuters.com zprávu, že „zdroj blízký PKN sdělil Reuters, že Atlantik FT minulý týden nabídl polské firmě odprodej akcií za cenu 192 Kč za jednu akcii, ale PKN nabídku odmítl“. Poté byla prostřednictvím anglické verze zpravodajského kanálu a na webových stránkách www.reuters.com uveřejněna dne 6. 9. 2005 v 16:18 h její oprava ve znění „zdroj blízký PKN minulý týden sdělil Reuters, že Atlantik FT nabídl polské firmě odprodej akcií za cenu 192 Kč za jednu akcii, ale PKN nabídku odmítl.“ Komise ve správním řízení při posouzení, zda účastník řízení jednal v souladu s pravidly novinářské profese, vycházela z obsahu Deklarace principů novinářského chování a Etického kodexu novináře uveřejněných Syndikátem novinářů České republiky a z The Reuters code of conduct, vnitřního předpisu účastníka řízení upravujícího chování vlastních zaměstnanců společnosti a ve svém rozhodnutí uvedla, že „považuje jednání zaměstnanců účastníka řízení – novinářů v daném případě v rozporu s pravidly novinářské profese. Porušili zejména základní normy profesionálního jednání novinářů, podle kterých je respektování pravdy a práva veřejnosti na pravdu první povinností novináře. Při plnění této povinnosti budou novináři vždycky hájit principy svobody při čestném sbírání a vydávání zpráv. Novinář bude zároveň přinášet informace v souladu s fakty, jejichž původ je mu znám. Jednáním účastníka řízení rovněž došlo k porušení Etického kodexu novináře. Novináři přejímají plnou odpovědnost za to, že informace, které předávají veřejnosti, jsou včasné, úplné, pravdivé a nezkreslené. Novinář je proto mimo jiné povinen nepřipustit, aby domněnka byla vydávána za ověřený fakt. Dle kodexu také nic neomlouvá nepřesnost nebo neprověření informace, každá uveřejněná

informace, která se ukáže jako nepřesná, musí být neprodleně opravena. Novinář je povinen považovat překroucení dokumentů, faktů a lži za nejzávažnější profesionální chyby. Komise spatřuje nesoulad mezi jednáním zaměstnanců účastníka řízení a pravidly Reuters code of conduct např. – That Reuters shall supply unbased and reliable news services to newspapers, news agencies, broadcasters and other media subscribers and to bussinesses, goverments, institutions and others with whom Reuters has or may have contracts.“ Protože podle názoru Komise nebyla splněna první podmínka pro uznání jednání účastníka řízení za jednání, které není manipulací s trhem, nezkoumala již splnění druhé podmínky, tj. zda jeho zaměstnanci v souvislosti s rozšiřováním informace nezískali přímo nebo nepřímo jakýkoliv prospěch nad rámec obvyklé odměny. Stěžovatelka pak v napadeném rozhodnutí uvedla, že „Nepravdivou podobu informace, převzatou z vnějšího zdroje, způsobila nedbalost zaměstnanců účastníka řízení. Nedbalost zaměstnanců nelze považovat za pravidlo novinářské profese“.

Podle ust. § 126 odst. 1 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu se pro účely tohoto zákona manipulací s trhem rozumí jednání osoby, které může zkreslit představu účastníků kapitálového trhu o hodnotě investičního nástroje, který byl přijat k obchodování na regulovaném trhu členského státu Evropské unie nebo o jehož přijetí k obchodování na regulovaném trhu členského státu Evropské unie bylo požádáno, nebo o hodnotě jiného investičního nástroje odvozeného od tohoto investičního nástroje.

Podle ust. § 126 odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu není manipulací s trhem jednání spočívající v rozšiřování nepravdivé, klamavé nebo zavádějící informace, o níž osoba, která ji rozšiřuje, neví nebo nemůže vědět, že je nepravdivá, klamavá nebo zavádějící. Podle písm. c) citovaného ustanovení není manipulací s trhem rozšiřování informace novinářem při výkonu novinářské profese, pokud novinář jedná v souladu s pravidly novinářské profese a v souvislosti s rozšiřováním informace nezíská přímo nebo nepřímo jakýkoliv prospěch nad rámec obvyklé odměny.

Nesporným v dané věci je, že informace šířená účastníkem řízení neodpovídala, v důsledku posunutí údaje o časovém okamžiku nabídky odkoupení akcií, skutečnosti. Předmětem sporu je však otázka, zda toto pochybení naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu manipulace s trhem.

Při aplikaci ust. § 126 odst. 2 písm. b) a c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu je třeba mít na zřeteli, že zatímco písm. b) citovaného ustanovení nečiní mezi potencionálně odpovědnými osobami rozdílu, písm. c) citovaného ustanovení se vztahuje na subjekty kvalifikované, tj. novináře.

Vzhledem k tomu, že účastník řízení, resp. jeho zaměstnanec, se jednání sankcionovaného správními orgány dopustil jako novinář při výkonu novinářské profese, je třeba nejprve zkoumat, zda lze v daném případě aplikovat ust. § 126 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, tzn. zda zaměstnanec účastníka řízení jednal v souladu s pravidly novinářské profese a nezískal v souvislosti s rozšiřováním informace přímo nebo nepřímo jakýkoliv prospěch nad rámec obvyklé odměny, přičemž obě tyto zákonné podmínky musí být splněny kumulativně.

Jak správně uvedl městský soud, správní orgány se v projednávaném případě omezily pouze na konstatování obecných zásad novinářské profese, které nebyly zachovány, aniž by uvedly konkrétní pravidlo, resp. postup dopadající na zpracování a šíření předmětné zprávy, který účastník řízení nedodržel, ač jím byl vázán. Z obsahu odůvodnění správního rozhodnutí tedy nevyplývá, zda stěžovatelka shledala, že existují pravidla, jimiž se účastník řízení, resp. jeho zaměstnanec, měl řídit, o jaká konkrétní pravidla se jedná a jakým způsobem byla porušena. Závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti závěru stěžovatelky, že jednání účastníka řízení nelze podřadit pod ust. § 126 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, je proto podle názoru Nejvyššího správního soudu správný.

Pokud by však nepřicházela v úvahu aplikace ust. § 126 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, např. pro neexistující pravidla novinářské profese, bude třeba posoudit, zda lze ve vztahu k jednání účastníka řízení použít ust. § 126 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Správní orgány se sice touto otázkou ve svých rozhodnutích zabývaly, ale ne dostatečně. Komise akceptovala námitku účastníka řízení, že jeho zaměstnanci nevěděli o nepravdivosti informace, neboť úmyslu uveřejnit nepravdivou informaci skutková zjištění nenasvědčují, ale dospěla k závěru, že ke zkreslení došlo zaměstnanci účastníka řízení při zpracování informace a náležitou pečlivou opětovnou kontrolou by bylo zabráněno zkreslení předmětné informace. Z toho Komise dovodila, že zaměstnanci účastníka řízení mohli o nepravdivosti informace vědět, pokud by jejímu zpracování věnovali dostatečnou pozornost. Stěžovatelka pak dospěla ke shodnému závěru, že zaměstnanci účastníka řízení mohli o nepravdivosti zprávy vědět, pokud by jejímu zpracování věnovali dostatečnou pozornost, protože chybná interpretace zprávy má příčiny subjektivní, které lze vyloučit např. zvýšenou pozorností, jenž lze očekávat zejména od osob, které jsou v oboru profesionály, zatímco citované ustanovení se vztahuje pouze na objektivní příčiny neznalosti.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že dikce ust. § 126 odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném od 1. 5. 2004 do 7. 3. „neví nebo nemůže vědět“ není v souladu se zněním směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/6/ES ze dne 28. 1. 2003 („savait ou aurait dû savoir“; „knew, or ought to have known“), čehož si byl vědom i zákonodárce, když zákonem č. 56/2006 Sb. s účinností od 8. 3. 2006 změnil citované ustanovení tak, že vypustil slova „neví nebo“ a v důvodové zprávě k tomu uvedl, že „Současná úprava neodpovídá směrnici, která vyvinění v případě nevědomosti neumožňuje, pokud se jedná o osobu, která vědět měla.“ Bude proto třeba znovu posoudit, zda účastník řízení skutečně v daném případě nemohl vědět, že rozšiřuje nepravdivou informaci.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů, zatímco účastník řízení, který měl v řízení úspěch, má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Tyto sestávají z odměny za 1 úkon právní služby 2100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) a náhrady hotových výdajů 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky. Protože právní zástupce účastníka řízení je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 456 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 2856 Kč. Zástupce účastníka řízení dále požadoval odměnu za další 2 úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení a za další poradu s klientem přesahující jednu hodinu. Protože však zastupoval účastníka řízení již v řízení o žalobě a plná moc mu byla udělena i pro řízení o kasační stížnosti, nepřísluší mu v tomto řízení odměna za tento úkon. Pokud se jedná o odměnu za další poradu s klientem, není z obsahu spisu zřejmé, že by se taková porada uskutečnila.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu